

Volby do Poslanecké sněmovny

Vážení čtenáři, voliči,

opět se přiblížily volby a vy zjišťujete, že o vás, o vaše starosti, o vaše životy je zase nebyvalý zájem.

Tolik uchazečů o váš hlas ví, kde je třeba co zlepšit, co udělat, abyste se měli v budoucnu lépe. Ale jedno lidové rčení říká: „Sliby se slibují, blázni se radují.“ Proto by snad každý kandidát měl mít na krku cedulku s nápisem: „Nikdo vám nemůže dát tolik, co já vám mohu slíbit.“

Je třeba opravdu pečlivě zvážit, komu dáte svůj hlas. Dovolím si opakovat zdůraznit slovo DÁTE hlas. Nejt k volbám s tím, že to stejně nemá cenu, že ONI si to zase nahoře nějak upečou, to je právě to, na co ONI už dlouhé roky spoléhají.

Představte si, čtenáři, že zrovna Váš hlas a hlasy vaší rodiny by mohly rozhodnout o tom, kdo bude v Poslanecké sněmovně zasedat. A jeho hlas zase může rozhodnout o přijetí/nepřijetí zákona, který může velice významně ovlivnit váš život. Jeden hlas v nedávné minulosti rozhodl o volbě českého prezidenta – není proto pravda, že jeden hlas nic neznamená!!!

Koho tedy volit? Znovu si dovolím použít lidovou moudrost: „Jen blázen se spálí dvakrát.“ Je tedy možné dát hlas někomu, kdo v minulosti nasliboval „hory i s horákama“, vy jste mu uvěřili, dali hlas, on dostal poslanecký mandát, ale nakonec nic nesplnil a dnes, spoléhaje na krátkou lidskou paměť, opět slibuje a láká? Je tak těžké podívat se zpět na to, co kdy kdo sliboval a jak potom nakonec ve sněmovně pracoval?

V našem zpravodaji vám nabízíme změnu. Několik kandidátů, kteří sice mají s politikou určité zkušenosti, ale rozhodně se v politickém životě ještě nestačili zkažit. Jsou to lidé, kteří žijí mezi námi, mají stejné radosti i starosti jako my, Můžete si o nich přečíst na následujících stranách a pokud vás zaujmou, dejte to najevo svým preferenčním hlasem u voleb.

My vám na druhé straně za sebe i za ně slibujeme, že o nich uslyšíte nejen při předvolebním boji.

Josef Bartoniček

K volbám 2017

Koncem října letošního roku se konají opět volby do PS PČR. Německý kancléř Otto von Bismarck jednou prohlásil: „Nikdy se tak nelže jako po honu, ve válce a před volbami.“ Já tvrdím, že oficiální politika je dnes „lež a peníze“. Pokud bychom tato prohlášení akceptovali, nemusíme k volbám chodit. Tak se skutečně volby v kapitalismu odehrávají.

Komunisté se však snaží i v těchto podmínkách ve volbách uspět, protože chtějí pro lidi prosazovat rozumné zákony, které jim mohou ulehčit život. Více se volbami dosáhnout nedá. Proto vybíráme nejlepší z nás na kandidátky, proto neslibujeme nesplnitelné nesmysly, proto se snažíme lidi oslovit tím co je skutečně reálné.

Vypůjčím si myšlenku ze 41. Pražské teoreticko politické konference z května letošního roku: „Tradiční politická nabídka nemá ve volbách podporu. Proto se lidé snaží, pokud se k nim dostaví, preferovat neokoukané, nevyzkoušené tváře, které není možné spojit s žádnou z tradičních stran, nebo své naděje obracejí i k představitelům nacionální buržoazie. Nespokojenost stoupá a lidé čím dál tím víc pociťují krizi systému, o jehož budoucnosti a přínosnosti začínají výrazně pochybovat.“ Tolik citace.

My, komunisté, se však nespokojujeme s tím, že v době kapitalistické konjunktury je možné také lidem něco dát. Chceme, aby trvale rostla životní úroveň lidí, a ta není jen ve hmotných statcích. Chceme, aby nedocházelo k dalšímu oklešťování suverenity našeho státu. Nechceme, aby se náš národ rozpustil v moři multikulturalismu, ale měla prostor i naše vlastní kultura. Nechceme stát proti jiným národům jako agresor nebo utlačovatel, ale podporujeme mírovou spolupráci. Ano, jde o obecně přijatelné cíle, ale v praktické rovině je v dnešní společnosti prosazujeme již od roku 1991. My neutečeme, nezradíme, nepřejmenujeme se. Odhalujeme korupci, zlodějnou, obhajujeme práva prostých lidí. Nelžeme a neschováváme se za libivé sliby voličům. Aby se situace v zemi pro nás všechny zlepšovala, musíme se o to snažit všichni.

Kdo se rozhodne nebojovat, kdo nemá chuť a odvahy svůj názor obhájit ani v tajných volbách, nemá právo si na nic stěžovat. Protože svým rozhodnutím dává plnou moc, důvěru a podporu těm, kteří nám dnes vládnou. Neslibujeme, že se budeme v republice chovat jako v podniku. Podnik je řízený k zabezpečení co nejvyššího zisku pro své vlastníky. My chceme víc. Chceme, aby stát plnil všechny své funkce ve prospěch svých občanů. Aby v něm bylo možno bezpečně žít, vychovávat děti, rozvíjet a využívat své schopnosti.

Proto chci vyzvat a požádat všechny z vás, kterým není lhostejný důstojný život v naší zemi, přijďte v podzimních volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky volit navržené kandidáty KSČM.

Ladislav Urban

Ing. Lubomír Porvich

Nejprve požádám o stručné představení se našim čtenářům

Narodil jsem se před 55 lety v Karlových Varech, ale od roku 1990 bydlím na Domažlicku. Jsem rozvedený, otec dvou dospělých dcer.

Po vystudování SZTŠ v Plzni-Křimicích jsem začal pracovat v zemědělství, což trvá dodnes. Při zaměstnání jsem vystudoval ČZU v Praze – obor rostlinná produkce. Z těchto několika faktů je vidět, že vztah k zemědělství, ekologii, přírodě je u mě hluboký a neměnný.

Toulky přírodou a fotografování krásných koutů naší vlasti se mi stalo smysluplnou náplní volného času.

Problematika zemědělství a potravinářství probudila i samotného ministra (ale jen před volbami). Můžeš nám srozumitelně objasnit současnou ekonomickou problematiku zemědělského podnikání?

Zemědělství je na jedné straně podnikání jako každé jiné. Na druhé straně se v něm projevuje určitá dlouhodobost jednotlivých opatření. Od připuštění krávy do doby zařazení nové dojnice do stáda uplynou roky. Zúrodnění úhory je běh na dlouhou trať a dnes, při nedostatku klasického hnoje, je to ještě horší.

Ekonomika výroby potravin je negativně ovlivněna tím, že výkupní ceny základních komodit – mléka a obilí – je dána vývojem na světových trzích. Náklady však zůstávají tuzemské, ale jejich výše je v různých zemích EU různá. Vyrovnává se to dotační politikou v rámci celé EU i v jednotlivých státech, ale naprosto nekonzistentně. Existují i skryté dotace v jednotlivých evropských zemích (např. odvodové a daňové úlevy), využívání tzv. levné práce pracovníků z méně hospodářsky rozvinutých zemí.

A to jsem ještě nehovořil o problémech s neúrodou, nákazou zvířat apod. Pro dlouhodobě podfinancované české zemědělství toto může být doslova likvidační.

Pro snížení energetické náročnosti své výroby používají zemědělci i obnovitelné zdroje energie. Pokud se tak děje v souladu s obecně platnými agrotechnickými pravidly, tak je to v pořádku, ale když místo zemědělce rozhoduje „PAN PODNIKA-

TEL“ s touhou rychlého zbohatnutí, tak půda trpí.

Zemědělství má obecně blízko k životnímu prostředí. Jaký je vztah zemědělského podnikatele a životního prostředí?

Za ideálního stavu je to optimální symbióza. Zemědělství osobně vidím jako jeden z životně důležitých článků celé tvorby životního prostředí. Každý zemědělec, každý, kdo se alespoň trochu podílí na tom všem kolem nás, životní prostředí spoluvytváří. A každý z nás si musí uvědomit, že to, co obděláváme, to, s čím pracujeme, tj. půda, představuje nenahraditelné bohatství. Na to se v současnosti někdy silně zapomíná.

V minulosti se každý sedlák staral o to, aby svým potomkům předal grunt v lepším stavu než ho zdědil on, a pokud možno ještě větší. Nad naší touhou po okamžitém zbohatnutí by naši předci asi jen nedůvěřivě kroutili hlavou – pokud by v návalu spravedlivého rozhořčení nezvolili mnohem radikálnější prostředky vyjádření svého rozhořčení.

Zemědělské podnikání je samou svou podstatou dlouhodobé. Jaké dědictví zanecháme svým potomkům?

Pokud nenastane radikální obrat, tak to bude nedostatek zemědělské půdy. Sklady a montovny nám potraviny nevyrobí. To se nám může v budoucnu velmi vymstít.

Půda má také velkou spojitost s lesním a vodním hospodářstvím. Zadržuje vodní srážky. O problematice nedostatku vody se konečně začíná veřejně hovořit, ale pokud nenastane v zemědělské výrobě samotné a i ve využívání zemědělského půdního fondu zásadní změna, tak skončíme jen u řeči a voda odečte z krajiny pryč.

Stále ještě nemáme vyřešen systém odpadového hospodářství. Škodí tu i antiekológové a jejich tvrdošíjné odmítání moderních spaloven. Vytvoří sdružení, která jsou proti spalovnám, a tvrdí, že odpad máme raději zaskládkovat. To je přeci jasný neekologický postoj. Tomu musíme vyhlásit nekompromisní boj.

Co bys považoval za největší úspěch své činnosti v Poslanecké sněmovně?

Nápravu toho, co považuji za největší chybu privatizace – ztrátu přírodních zdrojů. Bylo špatné, že se obce zbavily ovládání vlastních vodovodů, svých vlastních zdrojů. Že to spadlo do klína nadnárodním společnostem, obce tam sice měly podíly, ty však prodaly. A pak – stát by neměl tak lacino prodávat naše těžební bohatství. Třeba kamenolomy, šterkopisky se prodávají „za hubičku“, a nadnárodní monopoly z toho mají obrovské zisky. Totéž hrozí ložiskům lithia. To musí skončit!!!

Ing. et Ing. Jan Bozděch, Ph.D.

Představ se, prosím, našim čtenářům

Jmenuji se Honza Bozděch. Narodil jsem se a žiji už 31 let v Klenčí pod Čerchovem. Jsem svobodný a bezdětný. Vlastní profesí jsem strojař a ekonom – vzdělání jsem postupně získal na SOU v Domažlicích, Strojní fakultě ZČU v Plzni a dále na ČVUT a VŠE v Praze. V současné době působím třetím rokem ve funkci starosty Klenčí.

Jak se tak mladý člověk stane starostou?

Důležitá je podpora ze strany obyvatel, kterou jsem při posledních komunálních volbách získal a volby vyhrál. Potom už to byla jenom otázka povolebního vyjednávání.

Jaká vlastně je práce mladého starosty?

Nelehká, ale to je práce každého starosty. Měl jsem to o to složitější, že jsem do zastupitelstva byl zvolen poprvé. Nejprve jsem se musel trochu „rozkoukat“, potom hodně učit a teď už je čas na koncepční práci. Přesto se učím stále.

Na jedné straně je starosta úředník. Jen těžko si člověk, který tu práci nezkusil, dokáže představit, co všechno se na radnici musí řešit.

Na druhé straně jsem zastupitel občanů. Pracuji s nimi, vedle nich a pro ně. Nemohu proto mít pevně určenou pracovní dobu. Jsem starostou 24 hodin denně... pro občany. Často se proto na mě obrací se svými nejrůznějšími problémy. Jejich řešení není vždy jednoduché, ale určitě jej najdeme.

Stát přenáší na obce různé povinnosti. Jaká je v tomto případě pomoc státu a zejména finanční zabezpečení těchto povinností?

Přenesená působnost státu – zní to možná hezky (blíže k občanům), ale kolik je za tím skryto práce i finančních nákladů. Na většinu těchto činností obec doplácí ze svého rozpočtu, zdroje potom chybí jinde. Ona i definice těchto povinností je mnohdy značně rozporuplná.

Mohu to tedy chápat tak, že se obec nemůže obejít bez právní pomoci?

Samozřejmě. Problémem ale je, že v našem údajně právním státě máme takové množství zákonů a tak nejednoznačných, že i kvalifikovaný právník má problém nalézt správné řešení dané problematiky. Nezbyvá mu nic jiného než vyhledávání patřičné judikatury. I tuto práci musí obec opět platit.

Proč jsi se rozhodl kandidovat do Poslanecké sněmovny?

Vlastně jsem na tuto otázku už odpověděl. Přemíra zákonů, které se překrývají, mnohdy si protirečí a jejich výklad je nejednoznačný a pro běžného občana nesrozumitelný. Jak můžeme chtít po občanech, aby dodržovali zákony, když z mnoha zákonů není jasné, co vlastně mají dodržovat.

Jako starosta jsem už poznal, že každý problém se musí řešit komplexně, ze všech úhlů pohledu – a to mi ve Sněmovně chybí. Odborníci připraví podklady pro zákonnou normu, ale potom nastoupí politické vlivy a nejrůznější lobování a výsledkem jsou zákony takové, jaké dnes jsou.

Také mi chybí větší spolupráce poslanců s občany nebo alespoň s obecními zastupitelstvy. Svaz měst a obcí dělá určité kroky, ale je to stále málo. Hlavně by se měla vzájemná součinnost promítnout už do přípravy legislativního procesu, nemusely by potom být ty nejrůznější přílepky, dodatky a podobné nešvary.

Můžeš se potom divit, že pro řadového občana je politik v podstatě nepřitelem?

Ano, občan tento dojem mít může, ale je to dáno také zaměřením našich médií. Vždyť to není objektivní zpravodajství, ale černá kronika ve velkém. Bohužel není mnoho možností, jak toto změnit. Chápu, že senzace zajímají více lidí, ale v tom je právě začarovaný kruh. Úspěchy zajímavé nejsou. Jak chce stát vychovávat mladou generaci, když jí předkládá jen negativní vzory?

Zmínil jsi mladou generaci. Jaký máš vztah ke svým vrstevníkům a mládeži obecně?

Stále ještě učím na ZČU. V posledních letech na mě nepříjemně působí masivní ztráta zájmu o veřejné dění nejen u mých studentů. Neuvědomují si, že politika, která se dělá dnes, bude ovlivňovat i jejich životy zítra. Proto bych se chtěl v Poslanecké sněmovně věnovat zejména školství a práci s mládeží, tedy koncepční práci pro budoucnost našeho státu. Lhostejnost ke společenskému dění je velkým nebezpečím pro řádné fungování rodin, obcí, i státu jako takového.

RSDr. Josef Švarcbek

Dovolím si požádat, aby ses našim čtenářům představil

Už 62 let se jmenuji Josef Švarcbek. Pocházím z Ostrova nad Ohří, ale už od roku 1962 bydlím v Plané. Jsem rozvedený, mám dva dospělé syny a dva vnuky.

Po nástupu na vojnu v roce 1975 jsem vystudoval dvouletou důstojnickou školu a začal sloužit u Pohraniční stráže. V osmdesátých letech jsem studoval Vysokou školu politickou a jsem jedním z jejích posledních absolventů. Po převratu jsem pracoval v HZS, potom také jako revizní technik, mám zkušenost – byť poměrně krátkou – s působením v Poslanecké sněmovně.

Máš bohaté zkušenosti z oblasti ochrany a bezpečnosti občanů. Překvapuje tě ještě něco v této oblasti?

Je pravdou, že bezpečnost státu, občanů, majetku je spojenou nádobou a je prakticky jedno, na jaké pozici působíš. Vedení každého územního celku by mělo mít základní starost o bezpečnost svých občanů. Absolutně nechápu, jak některé státy (Německo, Francie, Švédsko) i celé vedení Evropské unie na toto mohly rezignovat. Na co tedy jsou? Aby lidem mluvili do života?

Takto řídí svět politici. Přesto chceš opětovně do vrcholné politiky vstoupit?

Ne PŘESTO, ale PRÁVĚ PROTO. Činnost Poslanecké sněmovny už znám, byl jsem náhradníkem za Jirku Maštálku, který šel do Evropského parlamentu. Proto se nebudu muset vyjukaně rozhlížet, ale hned začít pracovat. Při pohledu na dnešní zákonodárce a jejich „výplody“ je mi jasné, že musí nastat jasná, rázná a nekompromisní změna. Drobné růžové lakování občanům našeho státu prakticky v ničem nepomůže. Nastal čas na prosazování srozumitelné a zásadové komunistické politiky. Musíme být jako komunisté pro lidi čitelní, musí být jasně cítit, že opravdu hájíme jejich zájmy.

Pokud bychom informovanost občanů o naší politice nechali na médiích, tak se prakticky nic nezmění. Mnohem více a častěji musíme být ve spojení s občany a vysvětlovat jim naše kroky. A to nejen v rámci předvolební kampaně, ale celé čtyři roky.

Když se prý v Plané zavolá „Švarcbek“, odpoví ozvěna „hasič“. Je to pravda?

Osobně jsem to nezkoušel, tak nevím. Ale protože již 31 let dělám velitele JPO II zde v Plané, tak věřím tomu, že mě tak občané berou. Počet akcí a zásahů, u kterých jsem buďto přímo já nebo naše jednotka působili, se snad ani nedá spočítat.

Říká se, že kde jsou v obci hasiči, je tam i jistota. Platí to i v Plané?

Samozřejmě ano. Aby to platilo i v budoucnosti, musíme se starat o naše malé nástupce. Zde vidím největší problémy v tělesné výchově naší mládeže. A rovněž v ochotě podřídit se určitému režimu – dříve tomu alespoň kluky učila vojna, dnes nikdo. Takže když z padesáti nadšených adeptů vydrží dlouhodobě deset, považujeme to za úspěch.

Činnost hasičů něco stojí. Jak se díváš na financování „hasičiny“?

Máme Sbory dobrovolných hasičů – to jsou spolky, které takzvaně žijí za své. Potom jsou výjezdové jednotky, ty finančně zabezpečují obce. A Hasičský záchranný sbor, to je profesionální státní organizace.

Zabezpečit pro tyto organizace finance, vzájemnou koordinaci zásahů, dostupnost techniky – to by bylo vypravování na hodně dlouho.

V Poslanecké sněmovně jsi už působil. Jaké zkušenosti bys mohl zúročit ve svém dalším působení v zákonodárném sboru?

Nic není tak, jak se v televizi či novinách jeví. Zákulisí může být i mnohem horší!!!

Po předchozích odpovědích je téměř zbytečné ptát se tě na oblast, v které bys v Poslanecké sněmovně chtěl pracovat. Ale zdůrazni to, co tebe osobně nejvíce tíží.

Bezpečnost občanů. Za tím se skrývá prakticky všechno. Je to nejen ochrana před těmi, kterým se nepatříčně říká imigranti, ale je to i bezpečnost na našich silnicích, bezpečnost potravin, které běžně konzumujeme a o jejich kvalitě se mnohdy nechá s úspěchem pochybovat, je to zabezpečení toho, že nás bude mít kdo léčit a léčba bude v maximální možné míře úspěšná. Je to zabezpečení toho, že čeští důchodci nebudou muset žebrot o skývu chleba. O toto se chci v Poslanecké sněmovně starat, za toto bojovat.

